

Kunngjørt verður fyri ætt, vinum og kenningum at kæri pápi, verpápi og abbi okkara

Eigil Gunnarsson
ættaður úr Vági
búsítandi í Tórshavn

andaðist á Landssjúkrahúsinum
sunnudagin 18. desember, 91 ára gamal.

Kistan fer úr Landssjúkrahúskapellinum
týsdagin kl. 17.
Jarðarferðin verður úr Ebenezer mikudagin kl. 13.

Familjunnar vegna
Magnus, Gunnar og Regin

TØKK

Vit takka hjartaliga fyri sýnda samkenslu, tá kæri maður, pápi, verpápi og abbi okkara

Johan Ellendersen

andaðist og varð jarðaður.

Takk fyri blómur, kransar og heilsanir. Somleiðis takk til tykkum øll, ið á ymsan hátt hjálptu til í sambandi við jarðarferðina og sum fylgdu honum til hansara seinasta hvíldarstað. Ein serstøk tøkk til heimahjálpmar og til Vesturstovu.

Gleðilig jól og eitt gott nýggjár.

Fyri tey avvarðandi
Vilborg
Atli, Mari Ann, Rúna og Gunri

TØKK

Vit takka hjartaliga fyri sýnda samkenslu og hjálpssemi, tá okkara kæra kona, mamma, vermamma, omma og systir

Erna Danielsen

andaðist og varð jarðað.

Takk fyri heilsanir, blómur, kransar og gávur til Missiónshúsið Tabor. Ein serstøk tøkk til Martin R. Jacobsen fyri góða og vakra prædiku í kirkjuni, og til Thorleif Johannesen fyri góða talu heima. Takk til kirkjutænarar, organist, sangarar og kirkjukórið fyri vakran sang í kirkjuni. Øllum tykkum, sum hjálptu so væl til við ervinum, takka vit fyri. Takk til tykkum øll øllum innan heilsuverkið, sum vóru um og hjálptu henni so væl meðan hon var sjúk. Til seinast ynskja vit at takka tykkum øllum, sum fylgdu henni til hennara seinasta hvíldarstað. Familju, vinum og kenningum ynskja vit eini gleðilig jól og eitt av Harranum vælsignað nýggjár.

Familjunnar vegna
Helgi
Jóhannus, Jónfríð, Arnbjörn og Helen

Nøvn

Til minnis um mín elskaða pápa Finn Jacobsen

Føddur 24.04.1957 – Sjólátin 20.07.2010

Eg gloymi ongantið tann dagin eldri beiggi mín kom og vakti meg tíðliga á morgni, 20. juli í 2010 og segði, at ein lögreglumaður hevði verið hjá okkum og fortalt, at pápi okkara var horvin frá Tásinge Mærsk, skipinum hann hevði siglt við tey seinastu árin. Ei heldur gloymi eg teir fylgjandi dagarnar, har leitað var eftir honum, meðan vit sótu heima, ræðslusligin og uttan at kunna gera nakað annað enn at bíða, til vit fingi nærri boð, um hann var funnin ella ikki. Hesar dagarnar standa fram í minni mínum, sum tann ræðuligasta tíðin eg nakrantíð havi upplivað.

Pabba hevur siglt úti líka síðan beiggjarnar hjá mær og eg vóru heilt lítil, og eg minnst, hvussu keddi vit vóru, tá hann skuldi avstað, hvussu nógv vit saknaðu hann meðan hann var burtur, og samstundis, hvussu nógv vit gleddu okkum til hann kom heim aftur. Tá vit so hoyrdu eyðkendu røddina við úthurðina, “nú er pabba heima”, runnu vit øll út at hálsfevna hann. Sjálvt um árinu gingi, og vit blivu eldri, so saknaðu vit hann altíð, tá hann ikki var heima.

Tað týðningarmesta fyri pabba var, at vit høvdu tað gott. Hann plagdi altíð at siga, at tað er líka mikið hvussu fint og flott tað heila er, um man ikki hevur tað gott, har man. Hann elskaði at forkela okkum við góðum mati, og hugna um okkum, tí kendist tað heldur tóm, tá hann sigldi úti á jolum.

Pabba var altíð vinarligur ímóti øllum, ein róligur og sera tolin maður, sum sjáldan skeldaði ella rópti. Hann var stuttligur, og vit flentu mangan eftir honum, tá hann skemtaðist, fortaldi vittigheitir, ella hermdi eftir onkrum, sum hann dugdi so væl. Hann var eisini góður at snakka við, og eg minnst tær óteljandi løturnar, eg og pabba sótu og prátaðu um alt ímillum himmal og jørð. Honum dámdi væl at greiða mær frá sínum arbeiði, ella fortelja mær frá, tá hann

var ungur o.s.fr. Hevði eg trupulleikar, visti eg at eg altíð kundi fara til hansara, eg visti, at hann fór at skilja meg, og at hann kundi geva mær góð ráð. Hevði eg eitt nú hjartasorg, kundi eg altíð snakka við pabba um tað, og hann uggaði meg altíð á tann hátt, at eg fekk tað betur. Eg minnst eisini serliga, tá eg var niðri í Danmark og bleiv skurviðgjørð í eina knænum, vit svóvu hjá familju vit høvdu í Danmark. Eg mátti sova í stovuni á eini sofú, tí tað lá betur fyri, og pabba svav eisini í stovuni á einari lítari sofú, við liðina á mær, so at eg ikki skuldi liggja einsamøll. Eg kundi ikki ganga uppi, so hann rann aftur og fram fyri meg, og gav mær alt tað, eg hevði tørv á, tá minnst eg, hvussu takksom eg var fyri at hava ein so fittan pápa. Tí soleiðis var pabba. Hann hugsaði altíð um onnur, og var altíð klárur at hjálpa.

Pabba lærði okkum eisini nógv. Hann lærði okkum millum annað at fylgja okkara dreymum, og at gera tað, sum gjørði okkum lukkulig. Hann og mamma lærdu okkum samstundis

at vera vinarlig og at hava virðing fyri øðrum menniskjum. Pabba og mamma hava altíð stuðlað okkum í øllum, vit hava tikist við, um tað var ítróttur, skúli ella arbeiði, og tað eru vit sera takksom fyri.

Tann morgunin, vit fingi at vita, at pabba var horvin, broyttist alt. Lívið skuldi ongantið bliva tað sama aftur, og sorg og saknur bleiv ein partur av gerandisdegnum. Alt kendist óveruligt, sum ein óndur dreymur. Vit sita eftir við eini tómaru kenslu innani, og við túsundatali av spurningum, vit nokk ongantið fáa svar uppá. Hvussu kundi tað henda fyri okkum? Man væntar ongantið, at sovorðið rakar ein sjálvan, bert nábugvin. Hesa ferð vóru vit nábugvin.

Sjálvt um pabba ongantið bleiv funnin, og ongantið kom heimaftur til okkum, so eru minnini og kærleikin har enn, tí kærleikin yvirvinnur deyðan, og øll tey góðu minnini, vit hava um hann, standa klár í okkara hugaheimi og fáa okkum at minnast hann, sum tað fantastiska menniskja og pápan, hann var.

Sjálvt um lívið kennist sera torført, og ringt er at síggja meinigina við tí heila, so er tað týðningarmikið, at man stendur saman í sorgini, og at man vísur, at man er góður við hvønn annan, tí áðrenn man veit av, er tað ov seint. Vit eru sera takksom fyri at hava nógv góð fólk rundan um okkum, familju, vinir og kenningar, sum hava borið tungu byrðarnar saman við okkum.

Eg veit, at vit ein dag skulu síggjast aftur í Himmalinum, har eingin sorg og saknur er.

Vit elska teg, pabba

“Delightful and loving, loved and admired, Dad, you’re my hero, my life you’ve inspired. And when all my blessings are counted each day, I thank God in Heaven for Dad when I pray. Dad thanks for your presence throughout thick and thin; You were more than a parent, you were my wonderful friend.”

Friður verður yvir minninum um mín elskaða pápa.

Barbara